

La disbauxa municipal Paisatges granollerins

Fa dues sessions seguides que, en trobar-nos al saló on es reuneix el Consistori, ens avergonyim d'ésser ciutadans de Granollers. I això, que pot semblar una indignitat posada als llavis d'un fill d'aquest poble desgraciat, té la seva justíssima explicació.

L'actual Ajuntament va pujar en moments de tots bé prou coneguts, plens de desorientació, apassionament i confusió. D'aquells moments varen aprofitar-se'n uns homes que sols tenien per guia l'odi i la venjança.

Aquell grup que pretenia el governament de la ciutat no va mirar-se poc ni molt a cercar, per a integrar la seva candidatura, una llista de noms d'homes capacitats per a portar dignament a terme la tasca que anaven a emprendre's, sino que ni tan sols pels seus coneixements de la cosa pública i fins i tot per la seva cultura general, fossin garantia d'una gestió mitjanament passadora.

Varen anar a la caça dels furiosos, amb solta o sense solta, i amb aquest estrany *poti-poti* forçosament havia d'ocórrer el que ara tots els ciutadans que estimen Granollers han de lamentar. Acabada la tasca verinosa i destructora del que era tingut per dolent i fins de tot el que trobaven al seu pas, ferits i befats alguns ciutadans nostres, ja no els quedava més feina a fer; més ben dit, ja no sabien què fer.

Les fluctuacions de la política local del nostre poble, hauran reportat a la ciutat èpoques de més o menys esplendor, segons els homes encarregats de la direcció municipal, però davant l'espectacle que ara, en aquests precisos moments, ofereix el nostre consistori, salvant rares excepcions, direm que mai no s'havien reunit allí un nombre tan notori d'incapacitats.

No dubtem pas que entre els «amics» que l'Alcalde té fora de l'Ajuntament hi ha alguns homes que allí podrien fer-hi un bon paper; però aquells «amics» prefereixen més ésser ventalls de foc i consellers de quota, que no pas posar la seva intel·ligència i la seva activitat al servei de Granollers i fins del seu amic el mateix Alcalde.

Un senzill autòmibus va ésser prou per a aixafar mig Ajuntament, i altres coses per l'estil deuen haver-se cuidat d'aixafar l'altra meitat.

El senyor Montanyà; per una banda, el senyor Valls i companys seus per una altra; el senyor Pineda per la dreta i el senyor Busquets i amics per l'esquerra, no fan altra cosa que ésser joguina—ho repetim—de la incapacitat dels de dintre i de l'abandonament dels de fora.

Què n'heu tret d'aquelles virulentes campanyes contra els empleats municipals *que no complien el seu deure*, si ara, amb la vostra complicitat, tolereu funcionaris que sobradament us consta que amb la seva intolerable actuació descrediten tot un Ajuntament?

Què n'heu tret de destruir l'obra de cultura i sanejament dels altres, si vosaltres no l'heu sabuda construir, de nou, ni bé ni malament?

Què n'heu tret de gastar les vostres energies, difamant i baladrejant des d'«Acció», si vosaltres no heu sabut o no heu pogut oferir al poble aquelles fantàstiques dades acusadores?

On és el vostre amor a la ciutat, si no ens heu sabut oferir altra cosa que una paràlisi absoluta en el governament del Municipi?

L'espectacle d'aquestes darreres sessions, que han servit per fer pública la disbauxa municipal, només el podrien presentar un conglomerat de forasters que vinguessin a assaltar l'Ajuntament.

Ni ens han convençut les investides del fogós senyor Montañà, ni la intolerable actitud de fugitiu del grup Valls, ni la insensibilitat de l'Alcalde i del senyor Busquets.

Es qüestió de que us vingui al cap l'acte de contrició i fer la única cosa que dignament podeu fer en aquests moments: **PLEGAR**.

Què hi farem si heu fet tot el que heu pogut per a salvar-lo? Déu l'hagi perdonat! La única llàstima és que el difunt sigui tan prop parent nostre i que es digui **GRANOLLERS**.

Els establiments que anuncien a TERRA VALLESANA col·laboren a la tasca que ens hem emprés. Es just, doncs, que en compensació, els nostres amics i lectors els afavoreixin amb llurs comandes.

«En el nostre Ajuntament regna l'anarquia» digué el regidor senyor Montañà, en una de les seves peroracions amb què obsequia bastant sovint els que assisteixen a les sessions que celebra la nostra jamai prou digna Corporació Municipal.

Hom estranya que el senyor Montañà, ex-tinent d'alcalde, avui constituït en minoria d'un, sigui precisament el que més ataquí l'actuació de l'alcalde; que ell, carn i ungla del senyor Camillo, sigui el qui sempre està disposat a ventar clatellada a la presidència corporativa, tirant-li en cara la seva ineptitud i la seva incompetència pels afers de l'alcaldia.

A nosaltres, que coneixem el senyor Montañà, no ens estranya gens la seva actuació.

De caràcter un poc violent, vehement en extrem i molt conseqüent en les seves idees, per quelcom que a ell li sembli una injustícia, que vagi contra la seva manera d'ésser o de sentir, es rebel·la i afluix al seu cervell la deu inesgotable de la seva inspiració; com un torrent impetuós, ple de lògica i eloqüència, ataca, no coneix ningú, la seva clarividència de les coses el guia cap el camí recte, sense claudicacions, sols vers la fita de les coses sanes, d'una puresa immaculada.

El senyor Montañà, enamorat extraordinàriament d'actuar en el si de l'Ajuntament, amb gran desinterès, sols amb mires a l'administració pulcra i sincera; tafaer empedernit (en el bon sentit de la paraula), en tot volgué ficar-se i oh, desil·lusió!, vegé que el que en el programa polític del senyor Camillo i companyia hi figurava la bandera de la bona administració, sols existia de nom, que tot era un engany i no volguent associar-se al comerç indigne, desertà de les fileres de la majoria, per a lluitar amb braó contra el caciquisme avui regnant, contra una majoria que no actua i que pujà al poder de la ciutat al crit de «Abaix el caciquisme!». Quin sarcasme!

Estem d'acord amb el senyor Montañà i admirem la seva actuació, digne d'elogi.

A l'Ajuntament regna l'anarquia, sí, i amb vós coincidim de no estar conformes amb l'actuació de l'alcalde, senyor Camillo, que féu la seva entrada, mansoi com una ovella i amb el crit de concòrdia i administració, actua despòticament i de cara a fer la pau.

Amb somriure benèvol i esguard humil, ha intentat portar la barca administrativa a port; ha fracassat el seu intent, la barca de l'odi, que ha fet navegar arreu, ha fet perdre la de l'administració i la majoria dels seus marins han desertat, deixant el patró casi sol, sense esma de redressar-se i intentar l'últim esforç.

Es pot ben dir que a Granollers no hi ha Ajuntament; a les sessions sempre són els mateixos, els de més bona fe o els que s'han donat compte que els electors que els votaren ho feren perquè actuessin; les Comissions no actuen; els acords que es prenen en el Consistori no es compleixen; en fi, és a can Garlanda, o més ben dit, és el principi anàrquic a què feia al·lusió el nostre admirat regidor senyor Montañà.